

Kiropraktikkens Historie i Danmark er en Forfølgelseshistorie. Det synes, som der føres en maalbevidst Politik fra Den alm. danske Lægeforenings Side mod Kiropraktikken som en Fare, der truer Lægestandens absolutte Enevælde overfor Befolkningen.

Ifølge Forordningen den 5. September 1794 er selv den bedst uddannede Kiropraktor, der jo slet ikke med nogen Berettigelse kan skæres over samme Kam som Kvaksalvere, maaske kun helt „paa den sikre Side“, naar en medicinsk Læge henviser Patienterne til hans Behandling. Fra Kiropraktorers og deres Lægekonsulenters Side er der gjort Forsøg paa at faa et Samarbejde i Gang; der er blevet tilbudt Lægerne Adgang til Klinikkerne, ligesom der er blevet tilbudt dem Foredrag om Kiropraktik. Tilbudene er afvist eller forblevet ubesvaret. I 1924 nedsatte Den alm. danske Lægeforening alligevel en Kommission til Undersøgelse af Klinikken i Vendersgade 31. Efter Læge Schilders Beretning var den Undersøgelse, der foretoges, værdiløs, selv benytter han Ordene: „Det er en historisk Kendsgerning, at man ofte ikke ser Ting, som man ikke vil se.“

For os Patienter, hvoraf mange havde stillet sig til Raadighed for Undersøgelseskommissionen, tog det sig nærmest ud, som om denne mødte med forudfattede Meninger, der maatte bekræftes for at skaffe en Motivering for Eksklusion af de Læger, der arbejdede sammen med Kiropraktorerne.

Det synes i høj Grad, som om Lægeforeningens Maal var at hindre danske Læger i at samarbejde med Kiropraktorerne, saaledes at Forordningen af 5. September 1794 — Kvaksalveriloven — kunde bringes i Anvendelse.

Det vil være til uvurderlig Gavn for Patienterne og for Samfundet, at Lægeforeningen ikke naar dette Maal, og vi er ganske overbeviste om, at mange Læger vilde anvende Kiropraktorerens Assistance, dersom deres Fagforenings Bestyrelse vilde være opfyldt af den rette saglige, upartiske Aand, der burde være uløselig forbundet med Mænd, der lader sig sætte som Dommere over anden Mands Virksomhed.

Kiropraktorerne har heldigvis været i Stand til at arbejde videre i Samarbejde med de faa Læger, der har haft det ikke ringe moralske Mod, der skal til for at turde trodse den mægtige Lægeforening. De kiropraktiske Klinikkers Antal har gennem Aarene været i stadig Stigen, og Kiropraktorerne har med Foragt for Uvidenheden ladet Lægerne hæfte Kvaksalverbetegnelsen paa sig i Bevidsthed om, at de havde en stor Mission blandt Mennesker, ikke mindst i de Tilfælde, hvor den almindelige Lægekunst svigtede, og i Bevidstheden om, at Landets Befolkning ikke betragtede dem som Kvaksalvere.

En „Sejr“ har Lægeforeningen vundet, thi naar den ekskluderer en Læge, der samarbejder med Kiropraktik, forhindrer den samtidig den kiropraktiske Behandling i at faa Indpas i de statsanerkendte Sygekasser, thi for at blive Sygekasselæge skal man være Medlem af Den alm. danske Lægeforening.

For den store Arbejderbefolkning saavel som for den mindre bemidlede Middelklasse, der næsten alle er Medlemmer af en Sygekasse, har Lægeforeningens Politik gjort det næsten umuligt at faa kiropraktisk Behandling. De kiropraktiske Klinikker kan oplyse mange Tilfælde, hvor Sygekassemedlemmer, der har været under Lægebehandling og paa Hospital i lange Tider og saaledes har kostet Sygekassen betydelige Beløb uden synligt Resultat, er blevet nægtet Hjælp til kiropraktisk Behandling, selv om den har resulteret i Helbredelse, fordi Sygekasselægen ikke har ordineret denne Behandling.

At betale for den virkningsløse Behandling og nægte at betale for den virkningsfulde er dog ganske fornøftstridigt.

I denne Forbindelse skal vi tillade os at meddele, at der findes ikke-statsanerkendte Sygekasser, der yder Hjælp til kiropraktisk Behandling, bl. a. en større Sygekasse for bemidlede paa Lolland-Falster.

Den alm. danske Lægeforenings „Undersøgelse“ af Kiropraktik og Overvoldgiftsrettens afsagte Dom over Læge Schilder har sikkert været en god Sovepude for samtlige Medlemmer af Lægeforeningen. Selv en Institution som Retslægeraadet afsiger ganske rolig deres Kendelser i samtlige Kiropraktorsager, som om Overvoldgiftsrettens Dom, baseret paa Lægeforeningens „Undersøgelse“, var højeste Visdom. Det turde vel være et rimeligt Krav fra vor saavel som fra Offentlighedens og ikke mindst fra Domstolens Side, at Retslægeraadets Med-